

Minneord om Nigel McKenzie

En god venn og kamerat er død - bare 38 år gammel.

Nigel er ikke et kjent navn fra Vardøgers spalter. For redaksjonsmedlemmene i Trondheim sto likevel Nigel sentralt i vårt nære miljø - et miljø som er viktig for tidsskriftets eksistens.

Nigel ble født i Croydon i England i 1946. Utdannet som arkitekt kom han til Norge for første gang som stipendiat i 1973. Fra høsten 1975 ble han knyttet til Institutt for statsvitenskap ved Universitetet i Oslo som licentiatgrad-student. Samtidig måtte han imidlertid livnære seg på forskjellig vis. Derfor kom han i 1977 til Trondheim der han fikk arbeid som vitenskapelig assistent ved Institutt for by- og regionplanlegging ved NTH. Fire år senere ble han engasjert som forsker ved Senter for samfunnsforskning ved Universitetet i Trondheim, etter at han hadde fullført sin avhandling om "The state and the undermining of the Norwegian coastal peasantry".

Til tross for sin omfattende akademiske praksis, var ikke Nigel akademisk karriereorientert. I sine ulike analyser av sosiale fenomener forsøkte han konsekvent å prøve ut marxistiske forklaringsformer. Dessuten valgte han å arbeide med problemområder som han oppfattet som vesentlige for en sosialistisk politikk. Han nærte neppe noen illusjon om at dette ga en lett vei til det akademiske matfatet. Han klaget da heller ikke. Kombinasjonen av et faglig og et politisk engasjement var en selvfølge for Nigel.

Nettopp i dette selvfølgelige signaliserte han hvor lite han verdsette kaldklokke analyse, distansert fra den politiske dagskampen og det personlige politiske arbeidet. Kunnskap og analyse ble alltid parret med et uslitelig, følelsesmessig engasjement, og det hele munnet som regel ut i målrettet aktivitet. Nigel var blant annet en drivende kraft i den lokale Irlandkomitéen, og han la ned en stor innsats i fremmedarbeiderforeningen. Bak dette engasjementet lå et dyptfølt hat mot undertrykkelse og rasisme, uansett forkledning.

Bak all denne synlige aktiviteten lå i tillegg mindre synlige personlige egenskaper som gjorde Nigel til en miljøskaper av rang. Disse sidene ved hans personlighet er langt vanskeligere å beskrive. De mister liksom sitt liv straks de festes til papiret. Det står likevel sentralt at Nigels standpunkttagen i ulike samfunnsspørsmål var knyttet til hans personlige integritet. Også dette framsto i en selvfølgelig personlig form, uten snev av selvrettferdighet, ispedd sjarmeri og humoristisk sans.

For omlag to år siden ble Nigel rammet av en sykdom som krevde alt han eide av fysisk og psykisk kampkraft. Men sely det var ikke nok; og vi står igjen med et fullbyrdet faktum som nødvendigvis forblir tragisk og meningsløst: Vi har mistet en venn og nær politisk forbundsfelle.

Redaksjonen